

Вечір того дня

Цей будинок завжди належав Матері.

Вікторіанська будівля у стилі королеви Анни була збудована на найвищій скелі округу Комал, штат Техас, Вільгельмом Фогелем наприкінці дев'ятнадцятого століття. Вільгельм закохався в юну Аду Мюлер — дебютантку, відому тим, що відшивала залицяльники попри їхні подарунки, вірші та всілякі спроби здобути її прихильність. Вона бажала замок. Тому Вільгельм — успішний бізнесмен і вправний різьбяр по каменю — рушив до техаського Гілл-Кантрі, як це колись робили чимало німецьких іммігрантів. Там він придбав землю й запросив архітектора з Нью-Йорка. Коли проєкт було завершено, розпочалося будівництво: вапняк добували поблизу, а вітражі та столярні вироби ручної роботи доставляли з Європи. Нарешті Вільгельм власноруч посадив тюльпани — улюблені квіти Ади — вздовж садових доріжок. І тоді покликав кохану до себе. Кілька місяців по тому, прибувши до США, Ада побачила крізь вікно карети будинок високо на скелі — з асиметричним фасадом, башточками, мансардними вікнами та двоповерховою верандою, що височів під безмежним техаським небом. Жінка була задоволена.

Ранчери, що мешкали в тіні маєтку, часто бачили місіс Фогель — високу й худорляву, з блідою шкірою та світлим волоссям: вона могла розчісувати свої кучері біля вікна на верхньому поверсі, доглядати за делікатними квітами жовтих, кремових і рожевих кольорів, що росли навколо, або прогулюватися садом із візочком. Інколи стояла на балконі, підставивши обличчя вітру на заході сонця.

Та невдовзі після завершення будівництва Ада померла. Її смерть — окрема історія. Казали, що вона випала з балкона — начебто це був нещасний випадок. Однак дехто сумнівався у цій версії й пошепки натякав — за зачиненими дверима, не у пристойних компаніях, — що Аду не варто було хоронити на освяченій землі.

Коли ж Вільгельм покинув маєток і вікна розбилися, будинок почав розсипатися, а місто внизу розрослося — наче просо й дике жито — історії набули нових барв.

Казали, що в цьому будинку водяться привиди.

Понад століття він стояв пустою. Аж раптом у 2010 році його придбала молода пара. Мешканцям міста дуже хотілося зазирнути всередину.

Вони спостерігали знизу за ремонтними роботами. Спершу нові власники відновили екстер'єр: вичистили вапнякову цеглу, вставили вітражі, відреставрували оздоблення й пофарбували в яскравий сливовий колір. Викопали підвал і винний погріб. Згодом подружжя знесло стіни всередині, замінило підлогу і підняло стелю. Вузькі дверні коробки та віконні

рами відправили на смітник — разом із меблями на лапах та поцвілими вікторіанськими гобеленами. Всередині все стало білим і блискучим: мрамур *Calacatta* із золотими прожилками, сучасні люстри, схожі на мильні бульбашки.

Найдивнішим було те, що всю задню стіну замінили склом — ніби виставивши дім на огляд. Місто спостерігало за кожною зміною. Навіть балкон уздовж третього поверху, над пейзажним басейном, зробили зі скла.

Будівля нагадувала око без повік. Ляльковий будинок у натуральну величину.

Сьогоднішній вечір можна вважати його відкриттям. Металеві ворота — відчинені. Двері — відімкнені. Містян нарешті запросили всередину.

Будинок гуде, наче вулик.

Вечірка помпезна як на «солодкі шістнадцять»: триярусний торт, диджей, танцювальний майданчик на терасі з блакитного каменю. Чоловіки взяли в оренду смокінги й начистили черевики; жінки начесали волосся і придбали сукні *Badgley Mischka* та *Halston* у магазині *Norstrom*, що в торговельному центрі *La Cantera*.

О восьмій вечора всі збираються разом, щоб заспівати «З днем народження». Світло гасне. Шістнадцять свічок віддзеркалюються у скляній стіні. Іменинниця загадує бажання, задуває свічки — і на мить гостей огортає темрява. Вони бачать далеко внизу вогники своїх будинків — місто відкривається перед ними так само, як перед господарями. На кілька

секунд вони почуваються причетними до цього будинку. Але він їм не належить. Нікому з них.

Він належить Матері.

Світло спалахує знову, починають розрізати торт. Темні вікна перетворюються на дзеркала: гості відображаються в них. Вулиць більше не видно.

Та раптом повітря пронизує крик.

Він триває достатньо довго, щоб тіло дісталось землі. А потім лунає жакливий удар.

Звук, який цей будинок уже чув раніше, відлунує від його стін.

2

РАНИШЕ

Дені

Вечір перед вечірною

Шарлотта пищить. Це ще не плач, але я сприймаю цей звук як попередження. Її набрид ігровий центр. У мене не більше сорока секунд, перш ніж вона почне істеричку.

Я готувала торт цілий день — у тих коротких проміжках часу, які мені залишала дитина.

— Одну секунду, люба.

Я викладаю ряд яскраво-рожевих пелюсток із масляного крему. Торт майорить неоновими кольорами: 90-ті знову в моді. Насправді мені потрібно більше, ніж секунда. Мені потрібні кілька годин нероздільної уваги.

Шарлотта вигинає спину і шосили верещить. Саме у цей момент на кухню заходить Ітан.

Кілька місяців тому він пожартував би: «Бідолашна. Мама тебе мучить?» Тепер — ні. Він просто кладе портфель на кухонний острів і витягує доньку з ігрового центру. Її плач припиняється так само швидко, як і почався.

— Де Орла? — питає він, оглядаючи величезну залу з відкритим плануванням.

Ця кухня — просто мрія. Ліпша за все, що я вирізала з *Von Appétit* і прикріплювала на дошку візуалізації

у шафі своєї квартири. Стеля висотою у дванадцять футів¹; два кухонні острови з білого мармуру; прилади Gaggenau; холодильник Sub-Zero; латунна фурнітура, що пасує до унікальних геометричних світильників. Я мала би бути в захваті.

— Вибач, — кажу, відкладаючи кондитерський мішок і витираючи руки об фартух. — Я відправила Орлу нагору скласти прання. Клянуся, Шарлотта сиділа тихо секунду тому...

— Дені, розслабся. Я знаю.

Ітан тримає доньку на стегні. Вона смикає за комір його сорочки. У нього дуже сексуальний вигляд — як завжди після довгого робочого дня: біла сорочка трохи зім'ята, два верхні гудзики розстібнуті. Я згадую, як ми сиділи у напівтемному барі після роботи, наші коліна торкалися — жадаючи. Здається, це було сто років тому.

— Як пройшов день? — запитує Ітан. — Торт приголомшливий.

Я беру кондитерський мішок, натискаю сильніше, формуючи наступну пелюстку.

— Сеанс із Кертісом пройшов чудово, — відповідаю, розуміючи, що саме це його цікавить. Останнім часом наші розмови нагадують гру в «Табу» — нікому не можна говорити прямо. — Він підтримує мою ідею приготувати торт. Сказав, що мені треба повертатися до старих звичок.

Це не зовсім правда. Кертіс, як і всі, хоче, щоб я не перевтомлювалася.

Але бездіяльність зводить мене з розуму.

Я крадькома дивлюся на Ітана: чи він повірив? Мій чоловік заявляє, що не обговорює з Кертісом наші сеанси, але я в цьому сумніваюся. Що б я робила на його місці? Стояла б, притиснувши вухо до дверей. Проте Ітан зосереджує увагу на Шарлотті.

— Телефонувала моя мама, — додаю.

Шарлотта захопилася гудзиком на манжеті сорочки Ітана.

— Справді? Як Пем?

У мене не було часу розмовляти з нею. Вона зателефонувала саме тоді, коли я змінювала підгузок й чекала, поки вимкнеться таймер на духовці. Але всі дуже хвилюються за мене, і я не можу дозволити собі не брати слухавку.

«Люба, я забула вчора розповісти тобі. Пам'ятаєш того броненосця, який підкопував мої азалії? Том нарешті його спіймав».

«О, справді? Я думала, він постійно вибирався з пасток».

Ще один раунд «Табу». Мамі було байдуже до броненосця — як і мені. Ми мусили вдавати, бо мама аналізувала все: мовлення, тон голосу, белькотіння Шарлотти на задньому плані. Коли запищав таймер, я однією рукою вмостила доньку в крісло, і ми перейшли до головного.

«Люба, ти впевнена, що нам завтра не треба приїжджати? Я можу швидко зібрати речі. Це неважко».

«Ні, мамо. Усе в нормі. Справді».

Переклад: зі мною все гаразд.

— Броненосця спіймали, — кажу я Ітану.

¹ ≈3,66 м. — Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інакше.